



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 3731/2019**  
**02.07.2020. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Станковић, адвокат из ..., против туженог Република Србија - Министарство унутрашњих послова, кога заступа Државно правобранилаштво РС, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1495/19 од 14.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 02.07.2020. године, донео је

**Р Е Ш Е Њ Е**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1495/19 од 14.06.2019. године.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1495/19 од 14.06.2019. године.

**О б р а з л о ж е њ е**

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3381/13 од 07.02.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћених зарада по основу ноћног и прековременог рада у периоду од 01.08.2010. године до 31.12.2011. године исплати таксативно наведене новчане износе, са законском затезном каматом, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му по основу ноћног рада, прековременог рада и рада у државне празнике, за период од 01.01.2009. године до 31.07.2010. године, исплати таксативно наведене новчане износе, са законском затезном каматом, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке тужиоцу су досуђени трошкови парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1495/19 од 14.06.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 3381/13 од 07.02.2019. године у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 I 87/18) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је закључио да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе, а правно схватање другостепеног суда сагласно је са судском праксом ревизијског суда и правним схватањем да упоредни радник може бити овлашћено службено лице са истим степеном стручне спреме, које нема нема нередовности у раду. Нижестепени судови су извршили поређење коефицијента тужиоца са упоредним радницима – полицијским службеницима у статусу овлашћених службених лица, истог степена и врсте стручне спреме, који немају нередовност у раду.

На основу изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у висини неисплаћеног увећања на плату поднета је дана 29.08.2013. године, а вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде износи 26.580,20 динара, односно 232,38 ЕУР према средњем курсу за 1,00 ЕУР на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да у овом спору из радног односа, који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа у смислу члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност побијаног дела не прелази ревизијски цензус, то изјављена ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија  
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић